

Sevgiyi Bilir misiniz?

Neden İLKİYAR?

(Yaşadıklarımı bir nebze olsun daha iyi anlatabilmek için müzik ekledim.

Dilerseniz "La Valse d'Amelie (Piano Version)" dinleyebilirsiniz.

Not:Dosya büyüklüğünden öte bu parçayı yasal olarak göndermemizin mümkün olmadığını hatırlatmak istiyoruz-İLKİYAR)

İLKİYAR nedir? Ya da şöyle sormak gerekirse neden İLKİYAR? Sevgi nedir bilir misiniz? Şu karşılıksız olan duygu. Ya mutluluk? Umut? Peki huzur? Ben bu duyguların dünyada çoktan silindiğini düşünmüştüm. Hem de çok uzun bir zaman önce. Belki psikolojik sorun belirtiydi bunlar ama bunlar gerçek düşüncelerimdi.

Bir dünya hayal etmenizi istesem? Kibrin, ayıbın, gururun olmadığı. İnsanların sevdiği için suçlanmadığı, ayıplanmadığı, utanmadığı. Birbirlerini kıskanmadığı, birbirini ezme mücadelesi olmadığı, paranın pulun en büyük değer sayılmadığı, insanın kendini diğer insanlardan korumak zorunda kalmadığı. Yediden yetmişe tanımadığın yüzlerce, binlerce insana, çekinmeden, korkmadan, "Altında bir hinlik mi var acaba?" diye düşünmeden sarılabildiği bir dünya. Birinin sevmenin suç olmadığı. Buraya dikkat etmenizi istiyorum. Yaşadığımız öyle bir dünya ki iki insanın aynı insanı sevmesi suç. Ki bu sevdiğini söyleyen iki insandan biri diğerini seviyor diye öldürebilmekte. Yaşadığımız dünyadaki görülen sevgi tanımı bu. Ne kadar acı dimi? Sahiplenme, arzulama, kıskançlık gibi duygular 'sevgi' gibi o kadar saf bir beş harfin arasına girmiş. O kadarki, o beş harften gerçek sevgiye yer kalmamış... Sevgi tanımı böyle olan bir dünyada yaşayan insan için ne kadar uzaktır, karşılıksız, tamamiyle içten gelen duygularla kaplı bir dünya hayali? Dimi ama?

Hepimiz hayatımızın belli bir kısmında hayal kırıklıklarına uğramışızdır. Belki hor görülmüşüzdür. Sevdiğimiz insanlar bizi sevmemiştir. Sevilmek için türlü oyunlar şaklabanlıklar yapmak zorunda kalmışızdır. Kimileri, olmadığı biri olmak zorunda kalmış, istediğini elde etmek adına, kimi zaman başkalarının üstünden yürümüş, kimi zaman üstümüzden yürünmüştür. Ama hiç mutlu olamamışızdır. Üstümüzde son moda kıyafetler, elimizde son model telefon, çok paramız olmuştur ama nadirdir yüzümüzde sıcak bir gülümseme olduğu. Bu yaşadığımız dünya çoğu zaman insanlara tek mesaj vermiş. Mesela "İnsan ham süt içmiştir". "Bu devirde babana bile güvenmeyeceksin". "Ne kadar berbat bir çağda yaşıyoruz..." gibi sözler benim yabancı olmadıklarım. İnsanlar birbirinden o kadar uzak ki, her gün gördüğü, görüştüğü adamın adını bilmiyor. En yakın dostum dediği birisi yok, olsa dahi ona en son ne zaman kocaman sevgi dolu bir şekilde sarıldı kim bilir. Sahi ya en son ne zaman birine sarıldık? En son ne zaman birine seni seviyorum dedik? Nasıl bir çağda yaşıyorsak, insanlardan korkar hale gelmişiz. O kadar üzülmüşüz ki, sevmekten korkar hale gelmişiz.

Tüm bunlara rağmen nasıl sevgi dolu bir hayal düşleyebiliriz? Tabi ki hayallerle. Mesela benim bir hayalim vardı. O düşündüğüm sevgi dolu dünyayı görebilmek, yaşayabilmek, hissedebilmek hiç olmadı onun için bir şeyler yapabilmek. Bu yazıyı okuyan kişinin de belki benim gibi bir hayali vardır diye söylemek istiyorum. Onu bulabileceği yer bir İLKİYAR gönüllüsüyle YİBO'lu kardeşinin bulunduğu yerdir. Belki çok iddialı bir söz söylüyorum, farkındayım. Bana abarttığımı söyleyen bir sürü arkadaşım var. Ama abartmıyorum. Çünkü onlar bilmiyor,

yaşamadılar, görmediler. Böyle bir şeyi kelimelerle bile anlatamazken hakkında hiçbir şey bilmeden nasıl hayal edip, öyle şey olmaz, abartıyorsun diyebilirler? İşte benim bunu anlamam imkansız. Ben iddiama güveniyorum çünkü ben oraya gidip de pişman olmak ne kelime, o anlattığım duyguları yaşamayan gönüllü görmedim. Hani müzik dinleriz ya. Birileri bir duygu yaşar, hisseder. Onu notalara, sözlere döker. Sonra biz onu dinleyince, o duyguları yaşarız. Müzik güzel bir araçtır, o duyguları yaşamak için. İşte ben siz o duyguları müziksiz yaşayabileceğinizi söylüyorum. Aracı olmadan ,direk. Çünkü yaşadım, biliyorum. Sinop'ta dağın başındaki o YİBO'da, gitmeyelim diye ayakkabılarımızı saklayan çocuktan biliyorum. Düşünün yatakhanein koridorunda bir çocuk bir yedi-sekiz yaşlarında, üstünde yırtık bir kazak, altında yamalı bir pantolon, belkide haftalardır evine gitmemiş, belki de gidecek bir evi yok. Köşe başında elleri arkasında bağlı, yavaş yavaş yürümeye başlıyor. Bir gözü bizde, bizim odalarımıza girmemizi bekliyor. Ve biz giriyoruz. Ve olanları tahmin etmek zor değil. Mustafa koşa koşa ayakkabılıklara gidiyor. Gönüllü ağabeylerin ayakkabıların teklerini alıyor. Hepsini farklı farklı bir yere saklıyor. Ben girdikten iki dakika sonra kalemimi bir yerde unuttuğumu hatırlayıp aşağı inmeye karar veriyorum. Ayakkabılıklara bakıyorum. Ayakkabımın teki yok. Ara ara bulamıyorum. En son o koridor başındaki Mustafa'ya sesleniyorum. Ayakkabının tekini soruyorum. Cevap yok. Kafası öne eğik susuyor. Yalan söyleyemiyor. Ben almadım diyemiyor. Ben kayboldu diye yüzümü hafif ekşitince üzülüşümü anlayıp, ayakkabıyı çıkarıp getiriyor. Ben bişi diyemeden odasına doğru gidiyor. Tam odasına girecekken koşa koşa gelip sarılıyor. Hem de o minnacık elleriyle o kadar sıkı sarıyor ki, bırakmak istemiyor. Biliyor çünkü odaya girdiğim an bir daha

beni göremeyecek. Sabah uyandıgında biz çoktan gitmiş olacağız. Gözleriyle, sarılışıyla “gitme...” diyor. Ve ben bunu yaşadktan otobüse binip, bilim otobüsünün ağır ağır hareket ettiğini düşünüyorum. O kardeşlerimi orda bırakıp. O sevgiyi orda bırakıp öyle hiç bir şey olmamış gibi gittiğimi. Siz nasıl bir duygudur bu bilir misiniz? Doğduğuna pişman olmak budur. Oraya geldiğine pişman olduğun tek an odur işte, ayrılık vakti. Orda ki sevginin büyüklüğünü düşününce, ayrılık mı? Yok öyle bir kelime, olmamalı. Belki seneye yine gelirim gibi avutmalar. Hem mektuplaşacağız o çocuklarla orda öyle bırakmak yok dimi ama. Peki aynı şey mi? Deli misiniz?

Bu ilk projemin, ilk gittiğim YİBO’da yaşadığım olaydır. Orda benim kardeşten öte canlarım var. Mustafa, Ayşegül, Ceren, Asım, Mehmet, Elif, Duygu, Ali... Peki ya neden bu kadar derin bu duygu? Sevgi neden orada? O çocuklarda olup da sevgilimde, dostumda, sınıf arkadaşımda, yurt arkadaşımda olmayan şey ne? Neden yok? O şey aslında hepimizde var. Adını tam koyamadığım ama benim sevgi demek istediğim. Peki neden bu kadar yakınımızdayken göremiyoruz? Bence sebebi basit, göstermeye çekiniyoruz korkuyoruz. İnsan insandan korkuyor, çekiniyor. Önce kendini ispatlamasını bekliyor. Ama çoğu zaman buna fırsat bile vermiyor. O kadar yalnızlaşmışız ki, aramızda o kadar kalın duvarlar var ki. Ki bu duvarların mimarları da bizzat kendimiz. Birbirimizde ki o sevgiyi göremiyoruz. Görmek için o duvarları yıkmak zorunda olduğumuzu biliyoruz. Yıkıyoruz, yıkamıyoruz. Hiç birimizin bir daha üzölmeye takati olmuyor genelde. Bu yüzden hep kafamızın dik olması, kibirli, senden üstünüm bakışlarıyla insanlara bakmak cazip geliyor. Yalnızlaşan insan kendini böyle korumaya alıyor. Peki neden o çocuklarda bu duvarlar yok. Cevabı çok basit değil mi? Çünkü onlar çocuk. Emin olun sizden kat kat üzölenleri var. Hayat size bir zorsa onlara bin zor. Kiminin annesi yok, kiminin babası kiminin her ikisi de. Kiminin gidecek bir evi yok, kıyafeti yok, okuyacak kitabı yok, sarılıp ağlayacağı biri yok. Kiminin geleceğı dair umutları yok. En kötüsü kiminin bunları paylaşacak samimi olduğu bir arkadaşı dahi yok. Kimimiz arkadaşım bana niye selam vermedi diye sinirlenirken. Onlar yedi yaşından itibaren kendisiyle alay eden arkadaşlarıyla sekiz sene geçirmek zorunda kalıyor. Ama dalga geçenin suçu değil bu, onların suçu değil. Çünkü kiminin bunu kötü bir şey olduğunu anlatacak yakını yok. Bilmiyorlar. Kimimiz bir sınavdan düşük not aldık diye ağlarken onlar sınıfta kalıyor. Ama yine de gülümsüyorlar. Biz nasıl sevgiye açsak onlar da aç. Kiminin başı hiç

okşanmamış, kiminin ağzından hiç seni seviyorum kelimesi çıkmamış oluyor. Ama onlar çocuk ve onların duvarları yok. Bir gülümseme yetiyor onlara sizi sevmeleri için. Çekinmeden, korkmadan, utanmadan size sarılıp gülüyorlar, ağlıyorlar. Dertlerini anlatıyorlar. Okulda karşılaştığınızda “Semih abiiiiiii” diye koşa koşa size sarılıyorlar. Hepsiyile bir şeyler paylaşıyorsunuz. İlgiye o kadar açlar ki. Ellinizi uzatınca o kadar sımsıkı sarılıyorlar ki... Bunu anlatamam. Sevginizi sınır, kalıp, utanma olmadan paylaşabilmek... İşte ben buna özgürlük diyorum. Huzur diyorum. Hayatında bir gün kız tokası takmayı aklının ucundan bile geçirmeyen ben, o küçük kız çocuğunun tokayı saçıma takmasını gülererek, onlarla eğlenerek karşıladım. Niye kötü karşılayayım ki. Onlardan niye çekiniyim. Orada sevmek serbest. Kendini diğerlerinden korumak zorunda değilsin çünkü çocuklar seni kıramaz, ne kadar hassas olursan ol. Orda kıskanma yok, çıkar yok, kibir yok, yenmenin veya yenilmenin bir

önemi yok... Sadece ve sadece SEVGİ var... Sadece SEVGİ...

Yazının başından beri sürekli sevgi sevgi diyorum. Peki neden Sevgi. Sevgi nedir? Kimdir? Ben tanıyorum onu ve sizinle tanıştırmak istiyorum. Sevgi dokuz yaşında. Ama daha ikinci sınıfa gidiyor. Okuma yazma öğrenemediği için birinci sınıfta kalmış. Onunla oyuncak odasında tanıştım. Üzerinde mavi önlük. Omzuna kadar uzanan siyah saçları vardı. Saçında iki tane mavi renkli kelebek toka. Ara ara yerini donuk bir ifadeye bırakan yüzünde sıcacık bir gülümseme vardı. Yüzündeki gülümseme sürekliydi. Yalnız ara ara yüzü beş saniyelğine donuklaşıyordu. Bir üzüntü hali vardı yüzünde. Sanki kötü şeyler geliyordu aklına, belki de bir yarası vardı geçmişe dair. Ama hemencecik unutuveriyordu onu. O sıcacık gülümseme kaplıyordu, hem onun yüzünü hem benim kalbimi. Merak ediyordum o beş saniye ne düşünüyordu acaba. Birkaç kere sordum ama verdiği cevap “bişi yok” oldu. Oyuncak odasında sadece beş saniye benim ona, onun bana bağlanması için yetmişti. Sanki uzun zamandır ilgi bekliyordu birinden. İşte bu kadar basitti bir YİBO’lu kardeşin bir İLYAR’lı abisine bağlanması. Sevmek bu kadar basitti.

Bir gözü önündeki Legolarda diğer gözü çevresindeydi. Arkadaşlarının ne yaptığına bakıyordu. Çevresinde olan bitenler bir şekilde ilgisini çekiyordu. Oyuncak etkinliği bitince, benim etkinliğimin olmamasını fırsat bilerek sınıfına çıktık. Ben bir sıraya oturdum, koşa koşa yanıma geldi oturdu. Ben etkinlikteki abi, ablalara bakarken bir anda kafasını kolumun yanına dayadı. Ne oluyor diye baktığımda utanarak kafasını geri çekti. Hemen niye geri çektin. Koy kafanı hemen. Boş kalmasını orası dedim. Kolumu kocaman açtım. Hemen koydu kafasını bana. Diğer koluma da diğer yanımda ki ismini hatırlayamadığım YİBO'lu kardeşimi aldım. Öylece kala kaldım. Ve ben gerçekten bu anı yaşadım. Size bu anı nasıl tarif edebilirim ki? O dört bir yanımda sevgiyle kuşatıldığı anı nasıl anlatabilirim? Bunları yaşamayan birine sözler değil ancak gözyaşları anlatabilir. O da ne kadar anlatabilirse...

Etkinliğimiz yaratıcı dramaydı. Pamuk prenses ve yedi cücelerin tiyatrosunu yapacaktık. Önce hikâyeyi bilmeyenler için anlatıldı. Sonra kraliçe kim olmak ister diye sordu gönüllü abla. İsteyenler parmak kaldırdı. Aralarında Sevgi'de vardı. Oda seçilmek için parmağını en yükseğe kaldırmaya çalışanlar arasındaydı. Seçmek için kura çekildi. Kurada çıkmadı. Bir anda arkasını dönüp, elini bağdaş yapıp kafasını gömdü. Ne oldu Sevgi dedim? Cevap vermedi. Ne oldu diye tekrarladım. Yine cevap gelmedi. Sadece bir hıçkırık sesi duydum. Ağlıyordu. Hemen kucağıma aldım. Ne oldu Sevgi? Neden ağlıyorsun dedim. O harflerin çoğunu yutan sesiyle "Beni hiç seçmezler, neden ben hiç seçilemiyorum?" dedi. Ağlama dedim. Bu sefer olamadı. Ama bizde daha güzeli , pamuk prenses oluruz dedim. Onun kurasında da çıkmadı. Yine kafasını gömüp ağlamaya başladı. Bu sefer olmadı ama bizde yedi cüce oluruz dedim. Ve sanki söylediği "Beni hiç seçmezler" sözü kendini ispatlar gibi koskoca yedi tane cüceden biri dahi olamadı. Sıradan kalktı. En arka pencereye gidip dışarıyı seyretmeye başladı. Yanına gittim. Eğildim, sarıldım. "oyuncak odasına götürsene beni" dedi. "Şimdi olmaz ama ders bitince gidelim" dedim. Sonra sıraya oturduk biraz sohbet ettik. Bana sınıfta kaldığını, okulundan, abisinden, en yakın arkadaşından bahsetti. Etkinlik bitince koşa koşa oyuncak odasına gidip orda biraz oynadıktan sonra, sınıfına çıktık ve ben etkinlik sınıfıma gittim. Sonra yemeğe

giderken karşılaştık. “Hadi yemekhaneye gidelim” dedim. “Beni oraya almazlar, Evde yiyorum ben” dedi. Ama gitmek istemedi. Önce “aç değilim” dedi. Sonra fikrini değiştirdi. “Gidersem çok geç dönerim, seninle kalmak istiyorum” dedi. Ve ben o günün akşamı bile olmadan saat dörtte ayrılacağımızı düşünüyorum. Sevgi ben seni nasıl bırakıp gideceğim. Nasıl? Ben neden şu an yurdumun odasında bu yazıyı yazıyorum. Neden yanında değilim?

Bilmiyorum belki de gereğinden çok bağlanıyorum. Belki de abartıyorum. Belki de bu yaşadıklarım sadece bir rüya. Rüya olsa bile, ne güzel bir rüya... Bu rüyayı bana yaşatan başta Hocalarım olmak üzere tüm İLKİYAR’a binlerce kere teşekkür ediyorum.

Hayatınız kötü geçiyor olabilir. Sınavlarınızdan düşük not alıyor, sevgilinizden ayrılmış , yalnızlık çekiyor ve neden yaşıyorum diye düşünüyor olabilirsiniz? Tüm bunlardan kurtulmak adına neden benim gibi bir rüya görmeyi denemiyorsunuz?

Yolculuk sırasında mola yerinde bizi gören, merak eden, ne yaptığımızı soran ve son noktayı koyan amcam çok haklı. “Çocuklar olmasa bu hayat çekilir mi?” Gerçekten çekilir mi?

Erdoğan Semih ORBAY

ODTÜ Endüstri Mühendisliği Hazırlık
www.ilkyar.org.tr ilkyar@ilkyar.org.tr
çocuklarımız herşeyimiz, geleceğin güzel insanları, ilk yar’larımız